

Cikzore

Glasilo Crvene inicijative Kragujevac

Broj 25

STOP POSKUPLJENJU STRUJE!

Vest o poskupljenju struje prošla je bez reakcija, jer je javni prostor zauzet ratnom i retorikom konflikta po pitanju Kosova. To je samo jedno u nizu poskupljenja, kojih će biti sve više kako se kriza bude pojačavala.

Troškovi hrane, grejanja, stanovanja i života uopšte biće sve veći, dok će političarska elita i ubuduće da svoj pljačkaški pohod sakriva iza nacionalističkih mitova, rata u Ukrajini ili večite predizborne kampanje svih buržoaskih političkih partija.

Vlasti će u neposrednoj budućnosti sve više povećavati namete na robe i usluge koje su neophodne. Sa obzirom na sve teže uslove života, borba za dostojanstven život treba da bude sve jača.

Pozivamo građane i građanke Srbije da uvide kako je i njima, kao i svim radnim ljudima ovog sveta, potlačenoj većini koja na svojim plećima nosi bogataše, vojske policije i vlasti, baš ta vlast i ljudi koji stoje iza nje najveći neprijatelj, a ne ljudi druge nacionalne, verske pripadnosti ili seksualnog opredeljenja.

U nastupajućem periodu otpor izrabljivanju moraće da bude jači, jer će izabljivanje biti jače. Teme koje nameću političari i mediji u kapitalizmu širom sveta jesu međunacionalne tenzije, stvaranje unutrašnjih i spoljnih neprijatelja i drugih dimnih zavesa što je običan paravan za pljačku.

Živela borba za ravnopravnost i pravdu!

PROTIV NOVE PLJAČKE!

POSKUPLJANJE STRUJE KAO TERET NAJUGROŽENIJIMA

Vlada RS je uz savet Agencije za energetiku, a na zahtev JP EPS Beograd, dala saglasnost na odluku o ceni električne energije za garantovano snabdevanje sa čijom primenom je otpočeto 1. septembra. Na taj način prosečna cena električne energije za kupce koji imaju pravo na garantovano snabdevanje po regulisanim cenama, a to su domaćinstva i mali kupci, utvrđena na osnovu maksimalno odobrenog prihoda i predviđenih količina električne energije za prodaju kupcima na garantovano snabdevanje, iznosi bez poreza i taksi 8,144 din/kWh i veća je u odnosu na prethodnu cenu za 6,5% kako je navedeno u saopštenju Agencije za energetiku.

Medijska javnost je zapahnuta različitim razlozima kojima se opravdava odluka vlade, pa tako je prvobitno inflacija bila najveći uzrok, zatim loše finansijsko stanje u JP EPS koje je dospelo u situaciju da ima veći uvoz struje od sopstvene proizvodnje. Ovde se prisećamo kolapsa koji je usledio nakon zastoja u radu blokova u Tent-u nakon čega je smenjeno četiri direktora EPS-a na čelu sa Miloradom Grčićem koji pred očima javnosti zamuckivao, lupetajući gluposti o tome kako država treba da se okrene alternativnim izvorima energije i proizvodnje energije kakva je na primer nuklearna. [sic!] Zatim je na promenu cenu uticalo i masovno poskupljenje namirnica i usluga do koga je došlo zbog rata u Ukrajini i energetske krize u Evropi kada je stopiran uvoz pre svega ruskih energenata. Suština je potpuno suprotna, jer povećanje cene električne energije vuče za sobom povećanje cene gotovo svih namirnica od hleba i toalet papira pa do čelika. Zapravo je vlada Republike Srbije

još krajem prošle godine preporučila EPS-u maksimalnu cenu električne energije koja bi bila ponuđena privrednicima. Tako je od 1. septembra tekuće godine EPS došao do cene od 75 evra po kilovat satu do 95 evra, a kao rezultat proračuna u kom se kombinuje cena domaće struje i struje iz uvoza. Takvo poskupljenje cene struje za privrednike nije dovoljno da bi bio nezavisan, sudeći po analizama stručnjaka za ekonomiju i energetiku u kojima se podseća da je struja u privredi neophodna za bilo kakvu proizvodnju, pa njeno poskupljenje lančano uslovljava stihijski cunami ostalih poskupljenja koji se već desio i čiji smo svedoci. Samim tim, usled povećanja cene struje za privredu, dolazi do povećanja cena svih ostalih životnih namirnica, a to samo dodatno pritiska rast inflacije. Poskupljenje struje za privredu je zapravo drugo u ovoj godini i seže do skoro neverovatnih 100% u odnosu na prvobitnu cenu. Na svetskoj berzi, struja je pored gasa postala najvredniji proizvod kojim se trguje, pa je u skladu sa tim skok potrošačkih cena posledica visoke cene struje na berzi. Kada se na kraju podvuče crta, cena proizvoda čija proizvodnja zavisi od struje, skuplja je u proseku za više od 10%.

Pored toga što su mediji zaglušeni proračunima i besmislenim uputstvima kako da građani plaćaju struju skuplje, a manje i kako da se potrude da ostanu u “zelenoj” zoni, naravno pod uslovom da ti isti građani nisu prezaduženi i da velika većina domaćinstava ne prenosi dug za struju iz meseca u mesec, da je na kraju ponekad neophodno i dodatno kreditiranje kako bi dug EPS-u bio u celosti isplaćen,

u medijskoj javnosti nije moglo da se čuje ništa o tome kako da građani sa svojim minimalnim ličnim dohotkom izađu na kraj sa sveopštim poskupljenjem svega na tržištu. Poslodavci zaposlenima masovno ukidaju povlastice kako bi smanjili rashode. Plate su ostale iste, a sve cene su skočile. Krizu kapitalizma na leđima nose najugroženiji, jer neko mora da plati bahatost političarske elite i njihovih nadlogodavaca. Sistem je u sve većem kolapsu koji ima tendenciju da se širi uz pothranjivanje korumpiranog državnog aparata koji sve vreme uz nedoličan podsmeh i uz odavno prozirnu masku pljačka

svoj narod. Potrebna je ozbiljna i jaka sila da toj monstruoznoj pošasti već jednom stane na put, jer samo ujedinjen narod ne može biti pobeđen.

**PROTIV KAPITALIZMA!
PROTIV POSKUPLJENJA!
NEKA KRIZU PLATE BOGATI!**

ZAŠTO ZELENO-LEVA KOALICIJA NIJE LEVA?

Decenije sistematske demonizacije socijalističkih ideja dale su svoje rezultate, pa ponovo dolazimo u situaciju poput one u kojoj je svet bio sredinom XIX veka gde pojam komunizam predstavlja bukvalni bauk koga je nemoguće definisati. To je tekovina pobede reakcionarnih snaga u Hladnom ratu protiv SSSR, a ne odnosi se samo na komunizam, već na čitav niz pojmova vezanih za naučni odnos prema društvu, društvenim pojavama i procesima.

U Srbiji i drugim jugoslovenskim zemljama, kao i bivšim zemljama Varšavskog pakta, postoji istorijsko iskustvo socijalističkog razvoja i tumačenje tog perioda i danas, posle više od tri decenije predstavlja žarišnu tačku politike u svakoj od tih zemalja.

Iako se retko i nerado priznaju dostignuća i prednosti tog perioda, teško je opravdati ovoliku nepravdu u sadašnjosti samo prošlošću, pa mnogi političari pokušavaju da se predstave kao levičari i tako profitiraju što na nostalgичnim sećanjima dela stanovništva, što na imidžu borbe za pravdu društvo koji pokušavaju da izgrade kopirajući uspešnije modele iz EU prvenstveno poput Sirize, Podemosa ili takozvane nordijske levice.

Iako se većina pokušaja preuzimanja takvih modela u balkanskom kontekstu do sada ispostavila kao mrtvorodenčad, oni ne prestaju, te se tako pre aprilskih izbora pojavila koalicija Moramo koju deo političke javnosti i medija tretiraju kao levicu i na-

zivaju je takvom.

Pre svega, šta je Moramo?

Sklopljena pred izbore, sastavljena od veterana političkog života, kakav je Zelenović sa svojom frakcijom DS, preko prestoničkim medijima zanimljivih Ne davimo Beograd i Čute, staroplaninskog antiMHE aktiviste, uz niz nevladinih organizacija i udruženja slabije poznatih javnosti, koalicija je odlučila da za sebe odabere imidž građanske levice, kopirajući pristup španskog Podemos-a, ali preko hrvatske koalicije Možemo (što je bukvalni prevod španskog Podemos).

Podemos je bio sledeća Siriza, a teško je izmeriti koja od ovih koalicija je više izneverila očekivanja svojih glasača. Isto se može reći i za hrvatski Možemo koja je pala na prvom ispitu. Svejedno, pošto je ovaj prostor ostao upražen u Srbiji, Moramo se našla u parlamentu. Treba reći da taj prelazak cenzusa u kontekstu političke situacije u kojoj su sve institucije pod potpunom hegemonijom najšovinističnijih i najkonzervativnijih snaga ipak predstavlja olakšanje i otvara malo širi prostor za delovanje progresivnijih snaga, jer pored praktično jednostranačke skupštine, glasačke mašinerije bez savesti, obraza i granica, ulazak Zavetnika, Dveri i DSS-POKS koalicije pretio da parlament pretvori u mesto za generisanje najmračnijih politika.

Otađ u delu medija vladajuće klase (u oba njena kampa) oznaka za ovu, upućeni kažu, a to se i vidi, ne baš složnu cenzus koaliciju glasi: zeleno-leva. Ovaj, moramo reći, marketinški brend, iskovan je za potrebe evropskih zemalja da se definiše pojava novih reformističkih snaga koje ulaze u parlament jer su stare reformističke snage poput laburista, nemačkih, skandinavskih i inih socijalista (sic!) i starih socijaldemokrata potrošile svoje kredite kod dela nešto manje konzervativnog građanstva i čije postojanje odražava nezadovoljstvo politikom starog oportunizma.

Dakle, u samoj osnovi reč je o levom krilu građanske politike, a ne o klasnoj politici koja ima za cilj promenu sistema već njegove usputne popravke. Ono što treba da bude jasno jeste da levo krilo sistema, levo krilo građanske klase ili najtačnije – levo krilo buržoazije jeste i dalje sistem, građanstvo i buržoazija, a ne njegova alternativa.

Praksa pre prakse

Zbog specifičnosti trenutka srpske parlamentarne politike, odnosno zbog krize sistema čiji je Srbija deo, koja se između ostalog očitava po pitanju rata u Ukrajini i politika koje se povodom njega vode, još pre nego što je Moramo stigla da pokaže kako vodi parlamentarnu borbu zbog čega i postoji, predstavnici ove koalicije su se postarali da se svrstaju uz NATO lobiste koji zagovaraju sankcije Rusiji.

Uz to, veći deo ove koalicije spada u takozvane pro-EU snage. Po našem mišljenju, levo krilo NATO i EU lobista svejedno nije levica, jer je reč o imperijalističkim strukturama bez čijeg demontiranja nema borbe protiv kapitalizma.

Važno je shvatiti da oba buržoaske grupe – kako ova tzv. pro-EU, tako i ona nacionalistička koja šovinistički gleda na nacionalističke ratove, brani zločine i podržava ratnu retoriku protiv drugih balkanskih naroda jesu neprijateljske pravim revolucionarnim snagama i napretku samom, da se te dve grupe dopunjuju i u podjednako meri ometaju istinsku levičarsku politiku, koja je u istoj meri antiimperijalistička kao i antinacionalistička, ili bi to trebalo da bude.

Zašto je ovo nama važno?

Kao neko ko, povremeno i u prigodama, želi da nosi epitet levo, ova koalicija može da postane ona pojava oko koje reaktionari mogu da grade svoj antikomunizam; takođe, mlađima i slabijim pratiocima politike, oni ponekada mogu da predstavljaju lice čitave levice. Zbog toga pre svega treba na vreme definisati ovu pojavu.

Po mnogo čemu, a pre svega po budućoj ciljnoj grupi ovog saveza, može se reći da on zauzima prostor sličan nekadašnjoj Liberalno-demokratskoj partiji, koja je pokušavala da ostvari nasilnu hegemoniju među antinacionalističkim snagama i na tom putu propala, kompromitujući pritom jedan deo antiratnih i antinacionalističkih politika. Isto se ne sme ponoviti u ovom slučaju.

Opet, budućnost koja nas očekuje, u slučaju mogućeg daljeg rasta najkonzervativnijih i najreakcionarnijih snaga u sprezi sa vlastima, može doneti i mogućnost da se mi baš sa ovim snagama nađemo na istoj strani barikade, što može da se desi u slučaju eventualnih promena zakona po pitanju abortusa, policije ili drugih represivnih organa, Zakona o radu, po kom pitanju je

jedan deo ove grupacije već izvesno vreme aktivan, ekoloških pitanja i borbe protiv stranih rudarskih kompanija i niza drugih pitanja.

Isto tako, postoji drugi niz pitanja u kojima se razilazimo i u kojima možemo biti na suprotnim stranama kao što je pitanje sankcija Rusiji, takozvanog usklađivanja spoljne politike sa EU i tako dalje.

Šta će biti sutra?

Koalicija će se, najverovatnije raspasti, a borba se nastavlja. Dok postoji, Moramo može tu borbu da nam otežava ili da nam olakšava. To nama i ne treba da bude previše bitno.

Protiv imperijalizma i imperijalističkog rata!
Živela revolucionarna borba!

NAJDUŽI ŠTRAJK GLAĐU U NOVIJOJ ISTORIJI SRPSKIH KAZAMATA. POMOZITE DA SPREČIMO TRAGEDIJU

Kurdski socijalistički aktivista Edževit Piroglu (Ecevit Piroğlu) 2. juna 2022. započeo je štrajk glađu u ekstradicionom pritvoru u Srbiji. Tokom proteklih meseci gladovanje nije prekinuo i njegovo zdravlje je znatno narušeno, a život alarmantno ugrožen.

Pre više od godinu dana Piroglu je uhapšen na Beogradskom aerodromu na osnovu Interpolove poternice koju su pokrenule vlasti Republike Turske i od tada je zatočen u različitim objektima srpskog pravosudnog i policijskog aparata. U postupanju prema njemu došlo je do višestrukog kršenja propisa Republike Srbije, kao i odgovarajućih međunarodnih konvencija. Zahtev za izručenjem, koji su uputili državni organi Erdoganovog (Erdoğan) režima, zasnovan je na postupku koji se vodi pred prekršajnim sudom, a okrivljenom se rutinski pripisuje članstvo u terorističkoj organizaciji, bez jasnih osnova i sa protivrečnom argumentacijom. Neodgovarajuće reakcije srpskog pravosuđa, koje procesom mrcvari Piroglua uprkos apelima Evropskog suda za ljudska prava i Komiteta UN protiv torture, vezane su za političke pritiske koji su uslovljeni intenzivnim odnosima kompradorske vrhuške u Srbiji sa šefom strahovlade u Turskoj. Posete turskog ministra inostranih poslova Čavuşoglua (Çavuşoğlu) i predsednika Erdogana Srbiji tokom juna i septembra predstavljale su dodatni politički pritisak u ovom slučaju. S druge strane, međunarodno organizovanje Inicijative za slobodu Edževita Piroglua doprinelo je obelodanjivanju problema vezanih za pravne i političke aspekte

postupka koji se vodi. Prilikom saslušanja pred Apelacionim sudom u Beogradu u vezi sa rešenjem o ispunjenosti uslova za izručenje, koje je održano 3. juna, organizovane su demonstracije solidarnosti sa kojih je upućen snažan poziv za oslobođenje Piroglua. Tada je dalji postupak odložen, a u međuvremenu je istekao rok u kome po zakonu on može da se drži u pritvoru. Nakon više od tri meseca štrajka glađu, postupak je ponovo pokrenut 16. septembra, kada se odlaže sa obrazloženjem Apelacionog suda da nije u sposoban da obezbedi lekara koji bi procenio da li zdravstveno stanje Piroglua dozvoljava njegovo saslušanje u tom postupku. Treba istaći da pravosuđe i zatvorski aparat u Srbiji zaista nema iskustva sa toliko dugotrajnim štrajkovanjem glađu. Sledeće zasedanje suda zakazano je za 30. septembar.

Nakon dugog perioda kršenja prava, očekujemo da će srpsko pravosuđe biti dovoljno razumno da prestane da se sramoti lakejstvom i okrutnošću, te da će omogućiti Edževitu Pirogluu da pokuša da se oporavi na slobodi, u nekoj zemlji iz koje mu ne pretilo izručenje u dušmanske ruke.

GIRLS JUST WANNA HAVE FUNdamental human rights! *

Kako je Džulijan Asanž, urednik Wikiliksa koji je u londoskom zatvoru sa pretnjom izručenja Americi gde ga čeka 175 godina zatvora zbog objavljivanja istine, godinama ranije upozoravao, živimo u svetu između dve epohe i jednoj od država u kojima se budućnost prvo dešava, to jest državama između. Nakaradnost kapitalističkog, patrijarhalnog, uređenja koji samrtni ropac koristi da do srži unazadi svaki napredak ikada napravljen na polju ljudskih prava i sloboda iz dana u dan postaje sve očiglednija. Recimo, po pitanju abortusa koji predstavlja fundamentalno pravo žena. Sam abortus se definiše kao prevremni prekid trudnoće koji zahteva hiruršku/farmakološku intervenciju kako bi bio izvršen. Podsetimo se, zvanična legalizacija abortusa je u novijem veku prvi put izvršena u Sovjetskom Savezu 1919. godine. Dakle, abortus je prepoznat kao osnovno ljudsko pravo pre više od sto godina, a sam istorijat abortusa seže i do vremena antičke Grčke.

Od 2015. godine u Poljskoj je postojala indicija da se abortus proglasi nelegalnim te da se lekari koji su voljni napraviti poduhvat mogu osuditi i zatvoriti. Ova indicija je vremenom, i neminovnom korupcijom pravosudnog sistema od strane kako vladajuće desničarske stranke tako i katoličke crkve koja nikada nije zaboravila slasti inkvizicije, uspela da učini da je abortus gotovo ilegalan u svim slučajevima, iako preostaje da se još zabrani abortus u slučaju silovanja, što je svakako bio najavljen sledeći korak.

Poljska jeste izdvojena kao primer, iako, ako pogledamo generalnu statistiku u svetu, videćemo da je u oko 13% država abortus potpuno zabranjen u svim slučajevima i pod svim okolnostima, dok se ostale države igraju ovim fundamentalnim pravom time što uslovljavaju (i)legalnost abortusa na osnovu činjenice da li je u pitanju silovanje, incest, fetalna anomalija, kognitivni poremećaj, uticaj socioekonomskih faktora ili uticaj na psihičko, emotivno ili fizičko zdravlje majke. Pored uslovljavanja abortusa 'razlozima', sve države zadržavaju pravo, iako je abortus na lični zatev legalan, da ograniče gestacione periode, to jest nedelje, do kojih je legalan što može biti raspon od svega 6 nedelja pa do 24 nedelje. Bitno je istaći da, po ukazu Svetske zdravstvene organizacije činjenica da je abortus legalan ili ne, ne utiče značajno na broj abortusa, utiče veoma značajno na smrtnost majki koja je u državama u kojima je abortus ilegalan trostruko veća nego u državama u kojima je abortus legalan.

Takođe, postoje i države koje usvajaju 'preventivne mere', to jest prigovore savesti koje preko lekara onemogućavaju trudnicama da dođu do procedure koja im je potrebna, iako je u zakonskim okvirima legalnog. Takav primer je i Hrvatska u kojoj je nedavno trudnica, čijem plodu je dijagnostikovana fetalna anomalija koja može da dovede do smrtnog ishoda ploda još u utrobi ili teškog oboljenja po rođenju, naišla na niz prigovora savesti te odbijanja i uputa na susedne zemlje za preko potrebnim i legalnim zahvatom. To je jedan slučaj koji nije imao crni

kraj, jer je ona dobila odobrenje za izvršenje pobačaja tek nakon izbijanja opšteg skandala i podizanja čitave javnosti na noge.

Državama i skandalima na temu fundamentalnih prava žena na velika vrata pridružuju se i Sjedinjene američke države 24. juna 2022. kada je oborena ustavna presuda da abortus predstavlja fundamentalno pravo, koje je i u tim okvirima bilo uslovljeno i diskutabilno, ali ipak ustavno priznato fundamentalno pravo. Naime, tog dana je oborena ustavna presuda slučaja *Ro protiv Vejda* iz 1973. godine čime je abortus prestao biti fundamentalno pravo već je ostavljen da se u svakoj državi uređuje po nahođenju. Licemerna izjava predsednika Džozefa Bajdena da mu je veoma žao i da građanke treba da se pouzdaju u vlast koju su birali samo pokazuje nivo interesovanja svake vlasti za osnovna ljudska prava, posebno prava žena i prava reproduktivnog zdravlja. Interest lokalnih državnih vlasti je rezultovao zabranom abortusa u prvim satima nakon obaranja presude u minimum četiri države, a po proceni očekuje se da će makar polovina država zabraniti abortus, dok se svega u trećini država smatra da neće doći do značajnih promena po pitanju ovo fundamentalnog prava žena.

Građanke i građani Amerike su svoje nezadovoljstvo i bes po pitanju ove bespravne, sramotne, cinične i posvega nazadne odluke iskazali i iskazuju na jedini način koji im preostaje- protestima i buntom, iako vlast i dalje odbija da ih čuje.

Malo je reći da je sramotno živeti u vremenu u kome se osnovna ljudska prava skandalizuju i zabranjuju, u kome će pop i sudija da procene da li vi možete da rodite i podižete dete i da li uopšte zaslužujete da živite ako ostanete trudni.

Oštro osuđujemo svaku kriminalizaciju, zabranu i uticaj na abortus koji je osnovno pravo žena i solidarno stojimo sa svim ženama koje se bore da osnovna prava budu svima dostupna.

Za slobodu izbora, za oslobođenje žena, za reproduktivno zdravlje po meri ljudskog bića!

Dole kapitalizam i patrijarhat i njihovi nakardni produkti!

** Parola sa protesta nakon 22. oktobra 2020. kada je Ustavni sud u Poljskoj proglasio abortus ilegalnim u slučaju fetalne abnormalnosti; Oštećenja fetusa je bio razlog u 98% slučajeva legalnog abortusa i zabrana istog značila je gotovo potpunu nemogućnost abortusa u Poljskoj*

ŽENE, ŽIVOT, SLOBODA!

Sve smo mi Mahsa Amini!

U proteklom periodu svedočili smo iskrsavanju još jednog užasnog primera rodno zasnovanog nasilja. Rodno zasnovano nasilje nije nova pojava, ali sa produblji vanjem klasnih razlika, ogoljavanjem kraha kapitalističkih sila i njihovih interesa i usmerenim posezanjem društva ka nazadnim ideologijama. Kako na primer nacionalizam biva sredstvo za održavanje magle međunacionalnih tenzija, tako i institucije patrijarhata dodatno podjarmljuju i prave podele koje idu u korist klasnom neprijatelju.

Patrijarhat sam je strukturni i ideološki sistem koji perpetuira privilegiju hegemonijskog maskuliniteta, te sistem moći zasnovan na rodnim ulogama. Položaj žene u takvom sistemu je položaj eksploatisanog i omalovaženog ljudskog bića.

Zavisno od lokalnih ekonomskih prilika i položaja u svetskoj strateškoj geopolitičkoj igri, patrijarhat se ispoljava svojstveno.

U Iranu je 13. septembra ubijena Mahsa Amini, dvadesetdvogodišnja kurdkinja, od strane moralne policije zbog nepropisnog odevanja. Ovaj događaj pokrenuo je buru protesta, pokrenuo je nagomilani bes žena i čitavog jednog društva. Ta činjenica biva još veća ukoliko se uzme u obzir surovost iranskog državnog aparata koji nemilice ubija demonstrante već godinama.

U Srbiji, serijski silovatelji postaju medijske zvezde, dok takođe broj žrtvi, žena u rodno zasnovanom nasilju ostaje u istom rangi svake godine. Ovaj događaj pokrenuo je feministkinje i progresivne muškarce.

Sistem, kao i inače, nije tu da štiti narod već da štiti vlastodršce i njihovu pašcad.

Promena dolazi iz naših ruku i nosi žensko ime!

Ni jedna žena nije slobodna dok sve žene nisu slobodne!

Nenad Glišić
POGLED VOJNIKA ŠULCA

pojave
poput Vojnika Šulca
spadaju u statističke greške

prezrene samoubicie
kukavni moralisti

znate već

ljudi
poput Vojnika Šulca
ne broje se u žrtve

sećanja
na Vojnika Šulca
ne broje se u žrtve

sećanja
na Vojnika Šulca
nije predviđeno

poznavanje
Vojnika Šulca
navlači sumnju

poštovanje
za Vojnika Šulca
nasmeje ljude do suza

priča
Vojnika Šulca
nema reči

pogled
Vojnika Šulca
razoružava izgovore

njegova leđa
nose težinu nade

Nenad Glišić

POREKLO VOJNIKA ŠULCA

možda te nije rodila majka
u krvi i placenti
možda
možda te nije hranilo mleko
ni smirivali treptaji razneženog srca

možda te nije rodila nemoć
pojmljenja
šta čovek može
šta treba da radi

možda te je hranio očaj
a budilo srce koje skače

možda

ali nje ni važno

jer čista nada
čini te besmrtnim

Napomena: Ime vojnika Šulca je upisano na spomeniku u Smederevskoj Palanci, među imenima ostalih žrtava fašističkih zločinaca. Reč je o pripadniku Vermahta koji je odbio da strelja civile i, momentalno, kao vojnik koji je odbio naređenje od strane svojih nadređenih stavljen pred streljački stroj. Ovaj gest je odbranio ne samo čast tzv. običnog nemačkog čoveka koji se suprotstavlja zločinu, već je odbranio i samo značenje reči "ljudskost". Postoji, međutim, jedan problem: naši istoričari sa kojima sam ja razgovarao ne žele da potvrde postojanje ovog vojnika, tvrdeći da je reč o mitu koji je stvorila posleratna vlast. U tome se sa njima slaže jedan deo njihovih nemačkih kolega. Međutim, prošle godine je Dojče vele objavio priču o vojniku Šulcu, navodeći da je reč o čoveku koji je, pre mobilizacije bio dekorater izloga. Ovakav stav istoričara meni je nerazumljiv, čak ga smatram cinizmom. Šta god da je u pitanju - vojnik Šulc je morao postojati! Ako istorija neće da prizna, poezija hoće. Ljudskost mora pobediti militarističku subordinaciju. Ove pesme posvećene su svima koji rizikuju svoj život stavljajući ga kao žrtvu na oltar ljudskosti. Dok je takvih ljudi, biće i čoveka. Ako dozvolimo da ih ubiju kukavičke mitomanije, ne ostaje nam ništa, čak ni nada. Na našim prostorima ovakav div-junak zvao se Srđan Aleksić.

Beleška o autoru:

Nenad Glišić rođen je 1972. godine u Kragujevcu.

U komunističkom pokretu aktivan u vreme nastupanja reakcije već 30 godina.

I biće dok može.

HISTORIJA SVAKOG DOŠADAŠNJEG DRUŠTVA
JE HISTORIJA KLASNIH BORBI.
SLOBODAN ČOVJEK I ROB, PATRICIJ I
PLEBEJAC, FEUDALAC I KMET,
ESNAFSKI MAJSTOR I KALFA, UKRAJKO
-UGNJETAC I UGNJETENI STAJALI SU
JEDAN PREMA DRUGOM U STALNOJ
SUPROTNOSTI, VODILI NEPREKIDNU -
ČAS POKRIVENU, ČAS OTVORENU
BORBU...

